

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **S. B.**, občan Tuniské republiky

zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPO 304175-2/2022-VO z 2. 6. 2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 304175-2/2022-VO z 2. 6. 2022 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **9 800 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Pavla Štangla.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

1. V projednávané věci je spor o to, zda žalobce ve smyslu § 20 odst. 5 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „**zákon o pobytu**“) účelově uzavřel sňatek s cílem získat krátkodobé vízum k pobytu na území České republiky jako rodinný příslušník občana Evropské unie.
2. Žalobce požádal 22. 12. 2021 na Velvyslanectví České republiky v Tunisu (dále jen „**ZÚ Tunis**“) o krátkodobé schengenské vízum rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 z 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech (dále jen „**vízový kodex**“), s odůvodněním, že je manželem rodinného příslušníka České republiky, paní P. B. O. (dále též „**manželka**“). Za účelem zjištění skutečností ohledně uzavřeného manželství ZÚ Tunis vycházel z pohovorů žalobce a jeho manželky, které byly provedeny v rámci přechozích žádostí žalobce o totožné vízum. Zároveň ZÚ Tunis po podání žalobcovy žádosti provedl „nové“ pohovory s žalobcem, a to 22. 12. 2021 a 22. 2. 2022. Za tímž účelem rovněž požádal Krajské ředitelství Policie hl. města Prahy, Odbor cizinecké policie, o provedení pohovoru s žalobcovou manželkou, jenž se uskutečnil 17. 2. 2022.
3. Na základě shromážděných informací – zejména vzhledem k rozporům ve výpovědích manželů a vzhledem k tomu, že mezi manželi existuje prokazatelná jazyková bariéra a před sňatkem se setkali pouze jednou – ZÚ Tunis naznal, že žalobcův sňatek s českou občankou byl zosnován za účelem snadnějšího zisku pobytového oprávnění v ČR, čímž se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu ve smyslu jeho § 20 odst. 5 písm. e) s cílem získat vízum k pobytu na území ČR. ZÚ Tunis proto žalobcovu žádost 23. 3. 2022 zamítl (dále jen „**zamítnutí žádosti**“).
4. Po doručení tohoto rozhodnutí požádal žalobce žalovaného o nové posouzení důvodů neudělení víza ve smyslu § 180e zákona o pobytu. O této žádosti rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že žalobcovu manželství nepředcházely dlouhodobý vztah, neboť pár se měl seznámit na dovolené manželky v červnu 2018 a až do svatby (únor 2019) spolu komunikoval pouze přes internet, a ani poté nepřijal žádný dlouhodobý právní či finanční závazek, a zároveň nesdílí ani společnou domácnost. Rovněž poukázal na slabou sociálně-ekonomickou situaci žalobce, kterou označil jako jeho motivaci opustit zemi svého původu, resp. získat právo pobytu v ČR, jež by mu jinak než uzavřením sňatku s manželkou nepřislušelo. Žalovaný dále upozornil na rozpory a jiné podezřelé okolnosti ve výpovědích manželů: žalobce uvedl, že na svatbě nebyl nikdo z rodiny manželky, ale manželka uvedla, že na svatbě byl její syn. Žalobce dále nepravdivě uvedl skutečnosti týkající se jeho známých žijících ve státech EU (tvrdil, že zde žádné známé nemá), přitom ve svých dřívějších výpovědích on i jeho manželka uvedli, že má kamaráda ve Francii i České republice a rodinu v Německu. Rozpor v jednotlivých výpovědích lze navíc spatřovat v tvrzených návštěvách – manželka žalobce uvedla, že navštívila žalobce desetkrát, ale žalobce uvedl pouze sedm návštěv; doloženo jich však bylo jen pět. Pár se má údajně domlouvat anglicky, ale žalobce tento jazyk neovládá, nerozumí otázkám v angličtině a není schopen se anglicky vyjádřit. Žalovaný rovněž poukázal na dvacetiletý věkový rozdíl mezi manželi a na skutečnost, že jejich svatba byla toliko formálním úkonem. Podle těchto závěrů nelze dle žalovaného hovořit o vážně míněném sňatku minimálně ze strany žalobce, proto se s právním hodnocením provedeným ZÚ Tunis ztotožnil.

II. Argumentace účastníků řízení.

5. Žalobce v žalobě předně namítá, že žalovaný porušil § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „**správní řád**“), definující požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, dále pak § 3 správního řádu z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, § 4 odst. 1 správního řádu z důvodu, že správní orgány žalobci nevycházely vstříc, a rovněž i § 2 správního řádu, § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu a § 174a téhož zákona.
6. Žalobce dále namítá, že závěr správních orgánů o účelovosti manželství je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Oba odkázaly prakticky jen na rozpory v jednotlivých výpovědích, které však byly uskutečněny v řízeních o předchozích žalobcových žádostech; nevycházely z nových podkladů – výpovědí – učiněných v řízení o nyní řešené žádosti, jejichž obsah již byl ve shodě. Žalobce poukazuje na to, že sňatek uzavřený v roce 2018 bez problémů pokračuje dodnes a manželka za žalobcem i přes restriktce spojené s onemocněním COVID-19 pravidelně cestuje a každý den s ním komunikuje na dostačující jazykové úrovni. Sdílení domácnosti v této době není možné logicky z důvodu absence pobytového oprávnění žalobce. Účelové je i tvrzení o věkovém rozdílu; neexistuje společenský usus, který by museli všichni lidé následovat, a v moderním světě se společenská realita dynamicky vyvíjí. Žalobce navíc nesouhlasí s tím, že by svatba s manželkou byla formální, neboť na ní bylo celkem 30 lidí a proběhla u žalobce doma. To však správní orgány vůbec nehodnotily a pouze vyhledávaly účelová tvrzení o obcházení zákona žalobcem.
7. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť správní orgány v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) vůbec neposoudily přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Zamítnutím žádosti žalobce mu přitom bylo znemožněno sloučit se se svou rodinou.
8. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce dovozuje i ze skutečnosti, že žalovaný reagoval na jeho „námitky“ obsažené v žádosti o nové posouzení naprosto v obecné rovině a nevypořádal se s konkrétními vytýkanými pochybeními ZÚ Tunis. K namítané absenci posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce se žalovaný nevyjádřil vůbec.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že na řízení o schengenských, resp. krátkodobých vízech se nepoužije část druhá a třetí správního řádu. Proto nelze hovořit o tom, že by správní orgány porušily § 68 odst. 3 daného zákona. Přestože je žádost dle § 180e zákona o pobytu méně formálním řízením, žalobou napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno. K odkazům na jednotlivá porušená ustanovení zákona o pobytu žalovaný sděluje, že § 87d odst. 1 písm. a) vůbec neexistuje a § 174a zákona o pobytu je na daný případ neaplikovatelný. Dodává, že správní orgány skutkový stav zjistily dostatečně, a rozhodnutí tak nejsou v rozporu s § 3 správního řádu.
10. Žalovaný odmítá, že by správní orgány při hodnocení věrohodnosti sňatku postupovaly účelově. Zkoumaly skutkový stav s ohledem na tzv. indikativní kritéria, přihlédly k judikatuře správních soudů a vycházely z pohovorů manželů a z dokumentů doložených žalobcem. Tunisko je migračně riziková země a ZÚ Tunis eviduje velké množství velmi obdobných případů. Žalovaný dodal, že manželka měla při posledním provedeném pohovoru otázky již naučené. I bez ohledu na to však dle judikatury NSS nelze pokládat rozpory ani soulad ve zkoumaných otázkách při pohovorech bez dalšího za zásadní. Stejně tak jako nelze z rozporů dovozovat účelovost manželství, nelze ze shody v jiných otázkách

vyvodit, že se o účelové manželství nejedná. Správní orgány proto důvodně uzavřely, že je naplněna podmínka pro neudělení víza dle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu.

11. Závěrem žalovaný s odkazem na judikaturu NSS uvedl, že prokázání účelovosti manželství jakýkoliv nepřipustný zásah do rodinného života pojmově vylučuje, neboť v účelovém manželství se osobní ani rodinný život již z podstaty neuskutečňuje.

III. Posouzení věci soudem.

12. Soud shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Shledal přitom, že žaloba je důvodná.
13. Soud vyrozuměl podle § 34 s. ř. s. o probíhajícím řízení žalobcovu manželku, P. B. O., bytem X, a umožnil jí uplatnit ve lhůtě 15 dnů práva osoby zúčastněné na řízení. Žalobcova manželka však této možnosti nevyužila.
14. Ve věci soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím žalovaný po poučení soudem nevyslovil nesouhlas a žalobce s tímto postupem ve vyjádření z 8. 8. 2022 výslovně souhlasil. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným. Nakonec byly splněny i podmínky pro rozhodnutí věci bez jednání upravené v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
15. Vydávání krátkodobých víz je upraveno v přímo použitelném vízovém kodexu, doplněném o vnitrostátní úpravu v zákoně o pobytu cizinců.
16. Řízení o udělení krátkodobého víza upravuje především § 20 zákona o pobytu. Podle § 20 odst. 5 písm. e) tohoto zákona platí, že „[c]izinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství“.
17. Zvláštním druhem opravného prostředku proti rozhodnutí o neudělení víza je nové posouzení důvodů neudělení víza podle § 180e zákona o pobytu. Jak uvádí § 180e odst. 6 zákona o pobytu, v tomto řízení „[m]inisterstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie [...]“, tedy vízovým kodexem.
18. V obou těchto řízeních je ovšem podle § 168 zákona o pobytu výslovně vyloučena aplikace části druhé a třetí správního řádu. Zákon o pobytu namísto toho obsahuje v § 169j a násl. speciální úpravu výpovědí, výslechů a pohovorů. Zároveň obsahuje v § 167 odst. 1 písm. c) speciální oprávnění policie opatřovat potřebná vysvětlení pro výkon pravomocí podle zákona o pobytu. Existuje tedy speciální procesní úprava, která policii svěřuje pravomoc opatřovat potřebná vysvětlení, použitelná mj. v řízeních o udělení

krátkodobého víza. Vzhledem ke specifickým řízení v konzulárních podmínkách pamatuje právní úprava i na méně formální způsoby zjišťování informací od žadatele o vízum úpravou pohovoru a připouští i podání vysvětlení třetí osobou. Soud k této procesní úpravě v reakci na žalobcovu výtku konstatuje, že s ohledem na vyloučení aplikace části druhé a třetí správního řádu (§ 168 zákona o pobytu) se na tuto věc přímo neuplatní § 68 správního řádu, upravující náležitosti správního rozhodnutí, ani § 89 či § 90 správního řádu, dopadající na postup a rozhodnutí odvolacího správního orgánu. To však nic nemění na tom, že zastupitelský úřad má povinnost informovat žadatele o důvodech neudělení víza, jak plyne z § 56 odst. 5 zákona o pobytu, a že i povinností žalovaného je uvést ve svém rozhodnutí výsledek nového posouzení důvodů neudělení víza, jak plyne z § 180e odst. 9 zákona o pobytu, a to včetně konkrétních skutkových důvodů a okolností, které jej vedly k závěru, že je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (srov. např. rozsudek NSS č. j. 9 As 92/2013-41 z 31. 10. 2013 nebo rozsudek NSS č. j. 1 Ans 9/2013-39, 2973/2014 Sb. NSS z 4. 7. 2013).

19. Prvostupňový orgán se věnoval aspektům daného případu, jako byla svatba a život po sňatku manželů, jazyk vzájemné komunikace, finanční situace manželů a perspektiva na českém trhu práce a rozpory ve výpovědích manželů. Na základě posouzení těchto aspektů došel k závěru, že sňatek byl uzavřen účelově. Stejně tak žalovaný posoudil případ s ohledem na indikativní kritéria (např. dlouhodobost vztahu, uzavření závazku, sdílení společné domácnosti, společný jazyk, apod. – k tomu viz níže). ZÚ Tunis i žalovaný tak judikturní požadavky splnili, když ve svých rozhodnutích uvedli dostatečně konkrétní důvody pro neudělení víza; žalobci se tak dostalo informací, na jejichž základě byl schopen napadnout skutkovou a právní stránku rozhodnutí.
20. Totéž platí i pro vypořádání jednotlivých žalobcových „námitek“ vznesených v jeho žádosti o nové posouzení. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný ztotožnil se závěry ZÚ Tunis, které na několika místech doplnil o své vlastní úvahy. Z odůvodnění lze bezesporu implicitně dovodit reakci na žalobcovu argumentaci. Na str. 5 napadeného rozhodnutí se navíc žalovaný výslovně zabýval argumenty žalobce týkající se hodnocení svatby a jazykové bariéry. Věnoval se i námitce žalobce týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, když uvedl, že žalobcem citované rozsudky nelze aplikovat na daný případ, neboť se na něj neuplatní druhá a třetí část správního řádu. Předmětné rozsudky se navíc dle žalovaného týkaly správního vyhoštění, o kterém se vede jiné řízení a rozhodují o něm jiné orgány, než je ZÚ Tunis a žalovaný. Soud seznal, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, proč žalovaný rozhodl daným způsobem a na základě čeho dospěl ke svým závěrům. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné z důvodu, že by se žalovaný nevypořádal s „námitkami“ žalobce.
21. Jinou věcí však je, že se s odůvodněním napadeného rozhodnutí soud neztotožňuje po věcné stránce, resp. nepovažuje je za dostatečné a komplexní pro závěr o tom, že manželství bylo uzavřeno účelově.
22. Soud dále připomíná, že doloží-li manžel občana EU při podání žádosti o krátkodobé vízum správnímu orgánu vznik manželství, je na něj nutno pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU, jemuž přísluší na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „**směrnice o volném pohybu osob**“), právo na vstup a právo pobytu v hostitelském členském státě, které tento hostitelský členský stát může omezit pouze při dodržení čl. 27 a čl. 35 směrnice, přičemž

omezení práva na vstup a pobyt podléhá *restriktivnímu* výkladu. Směrnice o volném pohybu osob v čl. 35 umožňuje odeprít právo přiznané směrnicí v případě zneužití nebo podvodu, například v podobě účelových sňatků. Definici pojmu účelový sňatek a postup při jejich odhalování však směrnice o volném pohybu osob, zákon o pobytu ani vízový kodex neupravují.

23. Při posuzování účelovosti manželství lze jako právně nezávazná výkladová vodítka (tzv. *soft law*) využít především rezoluci Rady ze 4. 12. 1997, 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „**rezoluce Rady**“), sdělení Komise č. COM (2009) 313 a sdělení Komise č. COM (2014) 604, jehož přílohou je Příručka pro řešení otázky údajných účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU (dále jen „**Příručka pro účelové sňatky**“; srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 326/2017-21 z 23. 11. 2017).
24. Podstatnými indiciemi svědčícími o účelovosti sňatku jsou podle čl. 2 rezoluce Rady zejména skutečnosti, že není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu prvé schůzky; nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu.
25. Ve sdělení COM (2009) 313 Evropská komise definovala účelové sňatky jako „*sňatky uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. Sňatek není možné považovat za účelový sňatek pouze z toho důvodu, že je spojen s výhodou přistěhovalectví, nebo s jinou výhodou. Kvalita vztahu není pro použití článku 35 relevantní*“. Ve sdělení COM (2014) 604 dále Evropská komise vysvětlila, že je třeba důsledně dodržovat zásadu, že volný pohyb je primární pravidlo, které lze omezit pouze v individuálních případech odůvodněných zneužitím. Proto je vyžadováno, aby se „*vnitrostátní orgány vyšetřující zneužití v zásadě nezaměřovaly primárně na známky zneužití a nepoužívaly je na podporu svého původního podezření týkajícího se daného manželství. Naopak by orgány měly nejprve zvážit známky o tom, že zneužití neexistuje (jako je dlouhodobý vztah partnerů nebo vážné a dlouhodobé právní nebo finanční závazky či sdílení rodičovské odpovědnosti), které by podpořily závěr, že jde o skutečný pár, který požívá právo na volný pohyb a pobyt. Existenci známek zneužití by orgány ověřovaly, pouze pokud by zkoumání známek o tom, že zneužití neexistuje, nepotvrdilo skutečnou povahu zkoumaného manželství*“ (důraz přidán Evropskou komisí).
26. Evropská komise za účelem zamezení vytváření zbytečných zátěží a překážek určila prostřednictvím Příručky pro účelové sňatky soubor indikativních kritérií, která poukazují na to, že je zneužití práv nepravděpodobné (pozitivní kritéria), anebo naopak nasvědčují tomu, že existuje možný úmysl zneužít práva přiznaná směrnicí výlučně s cílem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví (negativní kritéria). Mezi *pozitivní* indikativní kritéria patří to, že: manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím; pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu; pár měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu; pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení atd.). Naopak v rámci *negativních* indikativních kritérií lze zohlednit to, že: pár se před svatbou nikdy nesetkal; pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité

osobní informace, které se jich týkají; pár nemluví společným jazykem, kterému oba rozumí; důkaz o peněžní částce nebo daru předaných, aby došlo k uzavření sňatku (s výjimkou peněz nebo darů předaných jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí); v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu; rozvoj rodinného života pouze v době přijatého příkazu k vyhoštění; pár se rozvedl krátce potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu.

27. Je však třeba mít na paměti, že naplnění těchto indikativních kritérií automaticky nevede k závěru, že manželství je účelové, ale má správní orgán vést k tomu, aby sám podnikl další kroky, které by jeho podezření vyvrátily nebo potvrdily. Zjištěné skutečnosti je nutno posuzovat ve svém souhrnu a důkladně zhodnotit i ty, které svědčí ve prospěch řádného úmyslu manželů; v opačném případě správní orgán zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 326/2017-21 z 23. 11. 2017 či rozsudek NSS č. j. 2 Azs 355/2016-62 z 22. 2. 2017). Účelovost manželství je otázkou skutkovou, přičemž pokud se správnímu orgánu podaří na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli úmysl vést společný manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství. Za skutkové prokázání účelovosti manželství je přitom plně odpovědný správní orgán (srov. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 228/2015-40 z 9. 12. 2015 či č. j. 5 Azs 89/2015-30 z 29. 10. 2015). Rodinný příslušník občana EU je povinen pouze hodnověrně prokázat existenci rodinné vazby, nemusí však aktivně dokazovat skutečný záměr sledovaný uzavřením manželství (srov. opakovaně citovaný rozsudek č. j. 7 Azs 326/2017-21).
28. Z obsahu žaloby je přitom seznatelné, že žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že se žalovaný nezabýval zjištěnými skutečnostmi komplexně, napadené rozhodnutí postavil na skutečnostech svědčících v neprospěch žalobce a opomenul skutečnosti svědčící v jeho prospěch.
29. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je vystavěno přesně opačně, než jak předpokládají shora uvedená východiska. Namísto toho, aby žalovaný primárně vycházel ze zásady volného pohybu rodinných příslušníků občanů EU coby privilegované skupiny žadatelů o krátkodobé vízum a zaměřil se nejprve na skutečnosti svědčící o pravosti manželství a nezneužití institutu manželství, založil své rozhodnutí na zdůrazňování okolností, jež v něm vyvolávaly pochybnosti a které nasvědčovaly účelovosti manželství. Ze skutečností, které svědčily ve prospěch žalobce a opravdovosti jeho manželství, žalovaný (na str. 4 napadeného rozhodnutí) zmínil pouze skutečnost, že se žadatel zná se synem své manželky a že se manželé po svatbě viděli čtyřikrát a plánují návštěvu v Turecku (druhou z těchto pozitivních skutečností vzápětí oslabil poukazem na krátkodobost těchto pouze dovolenkových návštěv). Žalovaný s výjimkou těchto tří pozitivních skutečností poukazoval výhradně na ty, které byly v neprospěch manželského páru, a celý kontext skutkového stavu nehodnotil dostatečně komplexně.
30. S žalovaným lze v zásadě souhlasit, že žalobce a jeho manželka nesplňují pozitivní indikativní kritéria a) dlouhodobosti vztahu před sňatkem, b) možnosti žalobce získat pobytové oprávnění bez sňatku či c) společného dlouhodobého závazku, která by poukazovala na nepravděpodobnost zneužití práva. Podle soudu však manželům nelze vytýkat, že spolu doposud nevedli společnou domácnost, jak to činí žalovaný. Vedení společné domácnosti je pouze jednou z indicií, že se o účelový sňatek nejedná. Jak ve své

judikatuře k tomuto kritériu uvádí NSS, „[s]dílení společné domácnosti není v manželství právní povinností, a proto z její absence nelze vyvozovat závěr o účelovosti manželství. Z uvedeného tedy vyplývá, že absence společné domácnosti má pro posouzení úmyslu nevést společný manželský život minimální význam, a proto bez doplnění dalších významnějších skutkových zjištění nemůže vést k závěru, že manželství bylo uzavřeno účelově s cílem získat pobytové oprávnění“ (rozsudek NSS č. j. 3 Azs 380/2019-53 z 14. 12. 2020, bod 19). Navíc již na tomto místě je soud nucen konstatovat, že pozitivní indikativní kritéria nebyla zhodnocena dostatečně komplexně, když se žalovaný vůbec nevěnoval (poslednímu) kritériu, a tedy zda manželství trvá dlouhou dobu. Bez ohledu na tuto skutečnost soud upozorňuje, že nesplnění pozitivních kritérií automaticky neznamená, že se jedná o účelový sňatek. Znamená to pouze tolik, že správní orgány měly otázce případné účelovosti sňatku věnovat bližší pozornost.

31. Pokud jde o negativní indikativní kritéria, soud dává žalobci zapravdu v tom, že řada z nich naplněna, resp. prokázána nebyla (např. že se pár před svatbou nikdy nesetkal, předání finanční částky v souvislosti se svatbou, vysoká zadluženost manželů či dřívější účelová manželství). Bližšímu zkoumání soud níže podrobuje naplnění kritérií týkajících se jejich shody na vzájemných osobních údajích a společného jazyka manželů.
32. Před hodnocením kritéria, zda se manželé shodují na osobních informacích, soud nejprve považuje za vhodné vypořádat se s námitkou žalobce, že správní orgány nesprávně vycházely z dřívějších pohovorů a výpovědí manželů, resp. z těch, které byly provedeny v řízeních o dřívějších žádostech žalobce o udělení krátkodobého víza. Žalobce poukazuje na to, že v takovém případě by jeho později podaným žádostem nemohlo být vyhověno nikdy. Soud konstatuje, že využití „předchozích“ výpovědí a pohovorů manželů jako podkladů pro (ne)udělení víza považuje za přípustné. Správní orgány totiž mohou v zájmu řádného zjištění skutkového stavu vycházet z jakýchkoli důkazních prostředků, nevylučuje-li to zákon, a zrovna dřívější výpovědi mohou být významné z hlediska hodnocení důvěryhodnosti žadatelovy výpovědi. Žalobce podal v minulosti dvě žádosti o udělení totožného víza a při výsleších byl stejně jako jeho manželka dotazován na totožný stav věci, nejednalo se tak o výpovědi převzaté z jiného řízení týkající se jiných otázek. Důležité pak je, že správní orgány nevycházely pouze z těchto předchozích výpovědí, ale rovněž z těch, které byly provedeny nově v tomto řízení. Na první pohled to tak sice nemusí nutně vypadat (žalovaný uvádí, že se manželka žalobce na otázky již připravila, neboť se jednalo o opakovaný pohovor), ale jednotlivé výpovědi správní orgány posoudily vzájemně a poměřily odpovědi manželů na totožné otázky. O tom svědčí fakt, že poukázaly na to, že dříve manželé tvrdili, že mají známé/rodinu v EU a ve výpovědích učiněných v rámci projednávání této žádosti uvedené popírají. Není tak pravda, že by obecně takové předchozí výpovědi nemohly být využity, ostatně správní orgány jsou povinny posuzovat účelovost uzavření manželství po celou dobu řízení, a to až do rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza (srov. rozsudky NSS č. j. 5 As 104/2011-102 z 31. 8. 2012, č. j. 6 Azs 214/2019-41 z 29. 1. 2020). Pokud bude tato povinnost zachována a správní orgány přihlédnou i k nově provedeným výpovědím, použití předchozích výsledků zapovězeno není. Tímto však soud nepředjímá, zda byl způsob hodnocení těchto výpovědí a pohovorů ze strany správních orgánů přiléhavý.
33. Soud navazuje na výše uvedená východiska a konstatuje, že se skutečnostmi, které svědčily ve prospěch závěru o neúčelovosti sňatku, žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

Ze srovnání výpovědi manželů přitom vyplývá, že se do detailu shodli na způsobu svého seznámení (v restauraci M. v Mahdii v Tunisku, kterou manželka navštívila při dovolené se svým synem a žalobce zde pracoval jako číšník) i na tom, že si manžel vzal od paní B. O. kontakt na Facebook, kde spolu poté každý den komunikovali. Shoda mezi manželi byla na tom, že svatba proběhla ve městě B., oslava se konala u žalobce doma a bylo zde cca 30 lidí. Jako věno dostali 20 tuniských dinárů. Manželé nadto znali své osobní poměry. Žalobce věděl, že jeho manželka nyní pracuje jako prodavačka v obchodním domě, v ČR žije v bytě 2+1 se svým synem a otcem a má psa; i manželka věděla, že žalobce žije ve městě B. se svoji rodinou, všechny členy rodiny znala jménem a znala i osobní poměry těchto členů rodiny. Manželé se shodli na tom, jak probíhají jednotlivé návštěvy manželky v Tunisku (manželka platí za letenky, manžel platí za hotel a ostatní výdaje a kupuje jí dárky), shodli se i na místě výletu, kam se oba vydali (park Carthageland v Hammametu). Oba znali přesné datum narození toho druhého a shodně vypověděli, že do budoucna chtějí bydlet v České republice, žít ve společné domácnosti a mít děti. Tyto skutečnosti však správní orgány vůbec nevzaly v potaz.

34. Navíc z některých odpovědí žalovaný i ZÚ Tunis vyvodili rozpory, ačkoli tyto rozpory stěží mohou mít vliv na závěr o účelovosti sňatku. Tak například žalobce při jednom z pohovorů uvedl, že na svatbě manželů nebyl nikdo z rodiny manželky, avšak manželka i žalobce při jiných pohovorech uvedli, že zde syn paní B. O. byl. Soud ověřil, že přítomnost syna na obřadu je zřejmá z předložených fotografií a je tak prokázáno, že na svatbě byl. Není však již zřejmé, proč by žalobce o této skutečnosti záměrně lhal. Vždyť naopak účast syna manželky na svatbě svědčí spíše o tom, že manželství bylo myšleno vážně. Pravděpodobně tak při jednom z pohovorů tuto skutečnost pouze opomněl zmínit a tento rozpor ve výpovědích tak v žádném případě nemůže jít ve prospěch závěru o účelovosti manželství.
35. Žalovanému lze dát za pravdu v tom, že manželé se ve svých výpovědích neshodli na počtu návštěv manželky v Tunisku. Žalovaný uvádí, že žalobce v předchozích pohovorech uvedl celkem 7 návštěv, ale manželka 10. Při nyní posuzované žádosti však tvrdí a dokládá pouze 5 návštěv. Soud staví na pravou míru, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo doloženo celkem 6 návštěv [1x seznámení (26. 6. 2018 – 3. 7. 2018), 1x svatba (19. 2. 2019 – 26. 2. 2019) a 4x návštěvy po svatbě (13. 8. 2019 – 20. 8. 2019, 11. 2. 2020 – 18. 2. 2020, 5. 6. 2021 – 12. 6. 2021 a 13. 3. 2022 – 23. 6. 2022)], což potvrzuje i žalovaný na jiných místech svého rozhodnutí. Z logiky věci žalobce k žádosti doložil o jednu návštěvu méně, neboť ta poslední se uskutečnila až po podání jeho žádosti a byla doložena až v rámci žádosti o nové posouzení. Soud ověřil, že manželka při pohovoru ze 17. 12. 2020 uvedla, že za manželem byla 10x, žalobce pak při pohovoru konaném 13. 1. 2021 tvrdil sedm návštěv. Žalobce poté při pohovoru, který proběhl 22. 12. 2021 při příležitosti podání nyní řešené žádosti o udělení krátkodobého víza, sdělil, že ho manželka navštívila „*hodně krát, skoro desítkrát*“. Při tak vysokém počtu návštěv se rozdíl tří návštěv jeví soudu jako zanedbatelný a označený rozpor v tvrzeních jako marginální, navíc když při pozdějším pohovoru 22. 12. 2021 žalobce uvedl stejný počet návštěv (10) jako jeho manželka při pohovoru 17. 12. 2020 (ačkoliv podle předložených důkazů v mezidobí došlo k další návštěvě v období 5. 6. 2021 – 12. 6. 2021). Není ani divu, že si žalobce při posledním pohovoru nebyl počtem návštěv zcela jist, když se pár seznámil již v roce 2018 a výslech se konal po více než třech letech, v jejichž průběhu se manželé prokazatelně několikrát navštívili (ke dni podání žádosti minimálně 5x). Správní orgány spatřovaný rozdíl v tvrzení žalobce a jeho manželky co do počtu návštěv (7 vs. 10) tak nelze spatřovat jako natolik zásadní, aby vedl k neshodě na

jejich osobních údajích. Soud navíc nerozumí tomu, proč žalovaný uvádí, že žalobce při nynější žádosti nejen dokládá, ale i tvrdí jen pět návštěv. K žádosti sice bylo doloženo pět návštěv, ale žalobce při pohovoru konaném v rámci podání žádosti (22. 12. 2021) tvrdil oněch cca deset návštěv, nikoliv pět. Ani v tomto směru tak nemohou být výpovědi v rozporu. Závěrem soud poukazuje na to, že počet fakticky doložených návštěv je irelevantní. Skutečnost, že manželé byli ke dni vydání napadeného rozhodnutí s to doložit „pouze“ 6 návštěv (k žádosti o vízum 5 návštěv), může poukazovat toliko na případnou důkazní nouzi, nikoliv na rozpor v tvrzeních. Ani jeden totiž netvrdil, že se navštívili pouze 5x, resp. 6x.

36. Ani v případě výpovědí týkajících se známých manželů v EU nutně nemuselo jít o rozpory. Otázka totiž zněla, zda žalobce udržuje kontakty s občany EU a zda mezi nimi má známé a přátele. Dříve sice vypověděl, že má v Německu rodinu a ve Francii kamaráda, ale není zřejmé, že by tito byli občany EU. To samé se týká kamaráda (Tunisana), který si vzal manželku z ČR. Tito jeho známí tak nemusí být občany EU, pouze na území EU pobývají. To samé platí o tom, zda manželé znají někoho, kdo si vzal za manžela/manželku z ČR. Pokud nejdříve manželé odpovídali kladně a při posledním pohovoru záporně, neznamená to automaticky, že výpovědi byly nepravdivé. Pár se mohl rozejít nebo s nimi žalobce s manželkou ztratili veškerý kontakt, a proto vypovídali v tomto duchu. Pokud by se správní orgány odhodlaly manžele s jejich dřívějšími odpověďmi konfrontovat, byla by tato otázka vyřešena. Na jednu stranu se jeví, že správní orgány se odmítaly zabývat nově provedenými výpověďmi s odkazem na to, že manželka byla na otázky již připravena, ale neváhaly posléze tyto nové výpovědi použít pro závěr o tom, že „nyní“ manželé vypovídají negativně ohledně toho, zda znají někoho z EU. I to svědčí o tom, že správní orgány se nesprávně zabývaly pouze skutečnostmi svědčícími v neprospěch žalobce. Pokud snad správní orgány předjímal, že vyslychaná osoba již byla na otázky „připravena“, proč si nepřipravily na manžele při nových paralelních výsleších jiné otázky namísto toho, aby výpovědím už dopředu odňaly relevantnost?
37. Soud tak zásadní rozpory ohledně osobních údajů či důležitých osobních informací ve výpovědích manželů neshledal, respektive žalovaný v napadeném rozhodnutí přesvědčivě nezdůvodnil, v čem by měly být spatřovány, jak je uvedeno výše. Pokud měl žalovaný za to, že se žalobce se svojí manželkou neshodují v důležitých osobních informacích, které se jich týkají, měl nejprve vyložit, které osobní informace považuje za důležité pro posouzení žádosti žalobce, a teprve poté také konkrétně vyložit, že jsou tato kritéria v nynější věci naplněna. To však neučinil. Jakkoliv tedy nelze obecně zpochybňovat význam pokynů pro lepší uplatňování a provádění směrnice o volném pohybu osob, k čemuž shora citované Sdělení č. COM (2009) 313 final slouží, nelze pouze mechanicky z takových pokynů vyjít a použít jich nikoliv k lepšímu, nýbrž snadnějšímu výkladu daných pravidel, aniž by bylo současně přihlédnuto ke všem relevantním okolnostem konkrétního případu (srov. rozsudek NSS 5 Azs 89/2015-30 z 29. 10. 2015).
38. Soud se neztotožňuje ani se závěrem správních orgánů ohledně společného jazyka manželů. Jak plyne z připojených prepisů komunikace, manželé se dorozumívají anglicky. Ze souvisejících zjištění, že žalobce využil práva vedení pohovoru ve své mateřštině a že nedoložil tvrzenou výuku českého jazyka, nelze dovozovat, že je mezi manželi jazyková bariéra. V jejich prospěch naopak svědčí to, že prokázali úroveň potřebnou pro dorozumění se mezi sebou ve společném jazyce (angličtině). Přestože lze připustit, že úroveň komunikace je pouze základní, heslovitá a převažují v ní vyznání lásky, nelze z ní

dovozovat, že by se manželé nebyli schopni dorozumět. Ostatně z podaného vysvětlení manželky žalobce a z pohovoru s žalobcem zřetelně plyne, že jim jsou o nich navzájem a jejich rodině známy takové informace, jejichž výměna určitou míru vzájemného porozumění nepochybně vyžaduje. Navíc vzájemná elektronická komunikace není jen a pouze proudem krátkých bezobsažných frází s množstvím emotikonů; v jejím průběhu se vyskytuje i komunikace obsahově závažnější, a to třeba až do té míry, že si žalobci navzájem psali o obavě manželky z onemocnění COVID-19. Z dotazníku v angličtině, který žalobce vyplnil při svém pohovoru vedeném 12. 11. 2020, je zřejmé, že tento jazyk na základní úrovni bezesporu ovládá, když přiléhavě odpověděl na všechny otázky. Z doložené komunikace je navíc patrné, že si manželé často volají a z logiky věci mluvená řeč může být jednodušší než psaná komunikace, zvláště když žalobce při své práci číšníka používá spíše mluvenou angličtinu. Soud se tak neztotožňuje s tím, že by manželé neovládali společný jazyk. Obsah psípu totiž nasvědčuje spíše závěru opačnému.

39. Nakonec se soud neztotožňuje ani s dílčími úvahami správních orgánů ohledně svatby manželů. ZÚ Tunis uvedl, že o formálnosti sňatku svědčí skutečnost, že obřad probíhal u žalobce doma, nikoliv na úřadě. Žalovaný doplnil, že svatba neodpovídala českým ani tuniským tradicím. V tomto ohledu se soud ve shodě s žalobcem uvádí, že nikdo netvrdí, že šlo o tradiční tuniskou nebo českou svatbu, když svatba byla uzavírána mezi občany jiných zemí a tradic. V případě, že by šlo o čistě formální akt, o této skutečnosti by spíše svědčila návštěva úřadu o účasti toliko manželů a svědků, nikoliv svatba s hostinou o účasti 30 lidí a rodiny ze strany manželky i manžela. Bez bližšího zkoumání nemůže popsání svatba svědčit o účelovosti manželství, ale lze ji vysvětlit osobními preferencemi snoubenců či specifickostí jejich situace (svatba ve vzdálené zemi).
40. Soud však zároveň nepopírá, že v řízení vyšly najevo skutečnosti, které mohou vyvolávat určité pochybnosti o účelovosti uzavření manželství a že se manželství může jevit jako nestandardní (zejména s ohledem na věkový rozdíl mezi manželi ve spojení s krátkodobostí vztahu před sňatkem a také s ohledem na to, že by žalobce patrně bez uzavřeného sňatku pobytové oprávnění na území ČR nezískal; což však nemůže samo o sobě vést k závěru o účelovosti manželství). Soud si zároveň uvědomuje, že unesení důkazního břemene k prokázání účelovosti manželství není pro správní orgány jednoduché. Závěr o neudělení krátkodobého víza každopádně musí spočívat na komplexním zhodnocení veškerých skutkových okolností. Takové komplexní zhodnocení přitom nemůže spočívat v jednostranném vybrání těch skutečností, které svědčí v neprospěch manželství, ale v objektivním zohlednění všech skutečností. Nehledě na to, že ani v hodnocení některých jednotlivých skutečností napadené rozhodnutí neobstálo. Konečně soud připomíná, že krátkodobé vízum lze žalobci neudělit pouze tehdy, pokud bude jednoznačně prokázáno, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a současně že manželé nemají a neměli úmysl vést společný manželský život.
41. Závěrem lze také konstatovat, že při posuzování manželství je třeba mít vždy na zřeteli, že neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství s jasně definovaným obsahem. Lidé jsou různí, uzavírají sňatky z různých pohnutek a logicky se liší i následný obsah svazku. Za účelově uzavřený proto nelze označit každý sňatek cizince s občanem EU, který v očích správního orgánu nedosahuje kvality ideálního modelu manželského vztahu, nebo který manželé uzavřeli mj. i z důvodu řešení pobytové situace cizince (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 68/2018-39 z 26. 9. 2018). Jakkoli může být pravdou, že uzavření manželství bylo v tomto případě do určité míry motivováno tím, aby žalobce získal

oprávnění pro pobyt v zemi, mohly zde být i motivy další. Ne každé manželství, které neodpovídá zažitě představe o tom, jak by měl manželský vztah vypadat, lze považovat za účelové.

42. Soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný komplexně nevyhodnotil všechna relevantní kritéria, pokud jde o vztah žalobce a jeho manželky, a pouze se jednostranně zabýval faktory svědčícími dle jeho názoru o účelovosti uzavřeného sňatku. Za této situace nelze souhlasit s jeho závěrem o jednoznačném prokázání účelovosti uzavřeného manželství.
43. Ačkoliv jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, a soud se pro nadbytečnost zbylými žalobními námitkami zpochybňujícími zákonnost rozhodnutí žalovaného není povinen zabývat, považuje za vhodné vypořádat ve stručnosti námitku žalobce stran nezohlednění přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Je sice pravdou, že § 174a zákona o pobytu se na předmětné řízení neuplatní, nicméně povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí vydaných podle zákona o pobytu cizinců vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Specifikum daného řízení však spočívá v tom, že sama existence účelového manželství realizaci těchto práv mezi manželi pojmově vylučuje (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 9/2014-32 z 27. 3. 2014, obdobně pak rozsudek NSS č. j. 7 Azs 326/2017-21 z 23. 11. 2017 a č. j. 1 Azs 217/2022-78 z 30. 11. 2022). Při zjištěném účelovém manželství tak není povinností správních orgánů zabývat se explicitně přiměřeností dopadů rozhodnutí o neudělení víza, pokud cizinec zásah nedovozuje z jiných okolností existujících mimo manželství.

IV. Závěr a náklady řízení.

44. V daném případě ZÚ Tunis odmítl žalobcovu žádost o udělení krátkodobého víza z důvodu, že uzavřel s občanem EU účelový sňatek výhradě za účelem získání příslušného pobytového oprávnění. V takovém případě však ZÚ Tunis, potažmo žalovaného, tížilo důkazní břemeno stran prokázání účelovosti sňatku. Správní orgány postupovaly v souladu s indikativními kritérii, která aplikovaly na případ žalobce a jeho manželky; jednalo se o otázky, zda spolu manželé žijí, jak dlouho trval jejich vztah před sňatkem, zda znají navzájem své poměry (včetně vzájemné shody o osobních informacích a informacích o průběhu první schůzky) a dorozumívají se společným jazykem. Některé uvedené faktory přitom podle obsahu správního spisu hovořily jednoznačně ve prospěch závěru o neúčelovosti manželství. Z výpovědi obou manželů v rámci řízení je zřejmé, že manželé se znají od roku 2018, na čemž se shodli, od té doby manželka žalobce minimálně šestkrát navštívila. Oba vzájemně znali své osobní poměry (manželka během výpovědi uvedla velmi detailní skutečnosti týkající se žalobcovy rodiny, stejně tak žalobce měl o její rodině a práci dobrý přehled). Uvedené skutečnosti však žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nerefletoval. Žalovaný rovněž vůbec nepřihlédl k délce jejich vztahu, přičemž žalobce a jeho manželka shodně uvedli, že se seznámili v roce 2018, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí jejich vztah trval přibližně 4 roky. Správní orgány namísto toho přistoupily pouze ke zkoumání skutečností, které svědčily v neprospěch žalobce a manželky. Takové hodnocení účelovosti sňatku však nelze považovat za řádné přezkoumání naplnění indikativních kritérií. Správní orgány v daném případě nezhodnotily dostatečným způsobem všechny skutečnosti, které vyplývají ze správního spisu, resp. je nehodnotily přezkoumatelným způsobem. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

45. Soud přitom nepředjímá, jak má žalovaný o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza rozhodnout. Jistě se může podrobněji zabývat shodami i rozpory ve výpovědích manželů a nahlízet na ně i v kontextu dalších předložených listin. Pokud přetrvávají jeho pochybnosti o účelovosti manželství, může žalobce vyzvat k předložení dalších důkazních prostředků, například ohledně komunikace manželů před i po uzavření jejich manželství. Setrvá-li u negativního způsobu vyřízení žádosti, pak v novém rozhodnutí uvede konkrétní skutkovou i právní argumentaci, při níž zohlední a přesvědčivě vypořádá také skutečnosti svědčící ve prospěch neúčelovosti uzavření manželství. Musí přitom zvážit, zda lze na základě takového komplexního zhodnocení mít za prokázané, že výlučným účelem sňatku bylo získání pobytového oprávnění a zároveň že manželé nemají úmysl vést společný manželský život (například rozsudek NSS č. j. 1 Azs 28/2022 z 18. 8. 2022). Žalovaný přitom bude v dalším řízení vycházet z toho, že je povinen posuzovat účelovost uzavření manželství po celou dobu řízení, a to až do rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza (srov. rozsudky NSS č. j. 5 As 104/2011-102 z 31. 8. 2012 a č. j. 6 Azs 214/2019-41 z 29. 1. 2020). Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
46. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)] a paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4).
47. Žalobcovy náklady zastoupení advokátem tak činí 6 800 Kč a náklady řízení celkem 9 800 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu